

nogen som helst og skjule det naturlige Forhold. Alle, som kommer i et saadant Hjem, vil jo dog, hvis en Datter, der ikke er selvstændig, men er henvist til at opholde sig i Forældrenes Hjem, adopterer et Barn, undre sig og spørge: hvorfor gør hun dog det? Og de vil faa en meget berettiget Mistanke om, at det er et naturligt Forhold, som skjules under et Adoptionsforhold. Hvis en Moder, som har et Barn udenfor Ægteskab, bliver gift, og hendes Mand gerne vil knytte dette Barn til sig, kan jeg heller ikke tænke mig, at han skulde undlade dette, fordi Moderen ikke kan ombytte det rigtige retlige Forhold med et Adoptionsforhold.

Jeg tror, som sagt, at de Tilfælde, som er nævnt, er i høj Grad tænkt, og at der i Virkeligheden ikke, hvis Lovgivningsmagten staa fast paa, at det skal være saadan, som den højtærede Justitsminister har foreslaaet, vil ske nogen Skade. Hvis man kunde overbevise mig om det modsatte, skulde jeg naturligvis, idet Hensynet til Barnet gaar fremfor alt andet, ikke være uvillig til at bøje mig paa dette Omraade, men det vil kun være meget faa Tilfælde, hvor der kan ske virkelig Skade, og i hvert Fald tror jeg, det vil vise sig, at der i det virkelige Liv ikke bliver Brug for saadanne Bestemmelser, som Mindretallet foreslaar. Jeg ved godt, at naar den — ja, jeg kan vel sige, den Ulykke sker, at en ugift Kvinde i et Hjem faar et Barn udenfor Ægteskab, saa kommer der nogen Forvirring ind, og den første Tanke, der opstaar, gælder desværre ikke Barnet, som skal fødes, men at faa Forholdet skjult for alle. Hvis Lovgivningsmagten befordre den Forvirring, der saaledes vil opstaa i det første Øjeblik, tror jeg nok, at der vil komme adskillige Andragender om den Slags Adoptioner, og Ministeren kan da ikke godt afslaa dem, naar han har Lovhjemmel til at bevilge dem; men hvis Lovgivningsmagten staa fast paa, at det ikke skal kunne finde Sted, tror jeg, at det sande Forhold vil komme frem, og det vil i Længden være til Gavn og Glæde baade for Barnet og dets Moder og de Forældre og Slægtninge, som i første Øjeblik kunde være oplagt til at skjule Forholdet under en Adoptionsbevilling. Hvis vi vedtager Mindretallets Ændringsforslag, faar vi to Slags Adoptivbørn, nemlig i den gamle Betydning, hvor det ikke drejer sig om Adoption af egne Børn, og Adoptivbørn, som er Adoptantens egne Børn, baade naturligt og retligt. Denne Dobbeltthed

synes jeg, vi skal undgaa, og jeg tillader mig derfor at anbefale, at man følger Lovforslaget, som det er fremsat af Ministeren, og at man stemmer imod Mindretallets Ændringsforslag.

Marie Christensen: Ogsaa jeg maa tilraade, at man stemmer imod Ændringsforslag Nr. 2 til § 1. Som det fremgaar af Betænkningen, har man i Udvalget været enig om, at det bedste er, at Moder og Barn bliver sammen, og det er vel alle enige om. Der er i vort Land oprettet Hjem, som nyder stor Støtte baade fra private og fra det offentlige, hvor en Kvinde, der føder udenfor Ægteskab, kan komme og føde Barnet og være sammen med det det første Aar, og saadanne Hjem har vi, fordi vi er klar over, at det er det sundeste baade legemligt og moralsk, at der knyttes Baand mellem Moder og Barn, at de kan blive sammen. Der er ligeledes Enighed om, at skal Adoption finde Sted, maa det være, fordi den er til Fordel for Barnet. Det er Barnets Vel — det er den røde Traad gennem hele Lovforslaget —, der ses paa.

Nu bliver Spørgsmaalet først: Vil den Bestemmelse, at en Moder faar Lov til at adoptere sit eget Barn, hjælpe til, at flere Mødre og Børn knyttes sammen end ellers? Og dernæst: Vil det være til Fordel for Barnet? Paa det første Spørgsmaal vil man vel svare, at der vil finde flere Adoptioner Sted. Der vil maaske ogsaa enkelte Steder finde Adoption Sted, hvor den ellers ikke vilde ske, men jeg tror ikke, at det bliver mange Tilfælde; for saa vidt kan jeg henholde mig til, hvad den ærede foregaaende Taler udtalte. Jeg tror, Taler her mest er om tænkte Forhold. Men lad os gaa ud fra, at der bliver enkelte saadanne Tilfælde. Saa vil man paa den anden Side kunne sige: idet en Moder har Udsigt til at kunne adoptere sit eget Barn, og idet man kan foreholde hende dette, vil der blive mangan en Moder, som maaske for at skjule Skammen lader den Tankegang, at hun kan adoptere, vinde Sejr over Moderfølelsen. Vil Bestemmelsen medføre, at der bliver flere Adoptivbørn, saa er jeg bange for, at den tillige vil medføre, at der bliver færre Moderbørn, færre, der knyttes til Moderen. Den ærede sidste Taler brugte, tror jeg, det Udtryk, at Mændenes Egennytte gjorde, at de svigtede Børnene. Vi Kvinder er maaske ikke helt kemisk rene for den samme Egenskab, og den kunde gerne vinde Sejr i saadanne Øjeblikke, naar Striden staa